

Fjerde søndag efter Helligtrekonger 2025

Salmer: 740, 655, 697, 709, 23

Kom, Herre Jesus. Amen.

Job 38, 1-11[12-18, 31-33]; 13, 8-10; Matt 8, 23-27

Gud demonstrerer sin magt i dag, og han gør det ved at sætte mennesket på plads; han udstiller nemlig vor sårbarhed overfor hhv. skæbnens og naturens luner. I tilfældet med Job udstiller han også vor selvretfærdighed, og dér vil jeg begynde. Vi hørte for lidt siden Gud tale til Job inde fra stormen, og det tror jeg godt, vi kan relatere til i disse dage og uger, hvor der farer en vild storm over vesten, fordi USA's præsident demonstrerer sin magt overfor både venner og fjender. Der er noget på vej, det fornemmede man allerede inden, han blev indsat; da hans finger så pegede på Grønland, blev der travlt i regeringskontorerne, og det er der såmænd stadig. Her kommer vor selvretfærdighed ind i billedet, vi synes, det er synd for os, synd for

verden, at USA har fået Trump, for vi er jo så rare alle sammen, i hvert fald her i Europa. Vi stiller nu de samme spørgsmål til hinanden som Job til Gud: er ikke vi de retfærdige? Har vi ikke åbnet vore grænser for alle verdens folkeslag? Har vi ikke omfavnet diversiteten og bekæmpet ethvert tilløb til nationalisme og chauvenisme? Har vi ikke sat ind overfor klimaforandringerne og bekæmpet corona til en pris af 60 millioner til test om dagen alene for Danmarks vedkommende, hvis nogen skulle have glemt, hvad det kostede? Har vi ikke sendt resterne af vort materiel fra forsvaret til Ukraine? Står vi ikke så fast på individets selvbestemmelsesret, at vi har hævet abortgrænsen og snart indfører aktiv dødshjælp? Jo, det har vi, og det gør vi, og nu får vi at vide, at hver en storm går Guds ærinde, og derfor afsløres vi som de umodne og uansvarlige mennesker, vi er og lader os lede af, og den, der afslører os, er fuldstændig som os selv, han er bare mere rå og upoleret, og så har han større magt, end vi har. Og det er aldrig rart at blive afsløret i sin egen

subtile magtbrynde og selvoptagethed. For vi har været de gode holdningers konger og glemt vort ansvar.

Hvor Danmark for længe siden skulle have været sig sit ansvar som arktisk stormagt bevidst, begyndte man at stille grønlænderne selvstændighed i udsigt uden tilsyneladende at tænke på, hvad en befolkning på størrelse med en større dansk provinsby skal stille op, hvis en større stormagt fatter interesse for dens territorium. Kina forsøgte allerede tilbage i 2012 at få adgang til Grønlands råstoffer, så vi ved godt, at verdens øjne hviler på denne del af riget. Vi har også siden 2014 og 2018, da Rusland hhv. annekterede Krim og opsatte Iskandermissiler i Kaliningradenklaven, det gamle Königsberg, vidst, at Danmark er en central magt i forhold til Østersøen og derfor bærer et stort ansvar for forsvaret her. Dét, der skete, var imidlertid, at man øgede den administrative del af forsvaret og skar vedblivende ned på alt andet. Vi står derfor i så svag en forhandlingsposition, som tænkes kan, og vi har selv

valgt de mennesker, der skal forhandle ud fra denne position, som de i øvrigt selv har skabt. Vi har intet åndeligt forråd, vi kan tære på, for diversitet, abort og dødshjælp, som jo er de emner, der har præget den offentlige debat de seneste mange år, er dybest set udtryk for menneskers iboende trang til at kredse om sig selv, hvilket altid efterlader verden omkring os øde. Fordi det alt sammen handler om selvkærlighed, som – det siger sig selv – ikke rækker ud mod andre. Så det bliver i sandhed et ganske uforudsigeligt år med masser af styrkeprøver. Ja, bølgerne går højt om Danmark, men som sagt går hver en storm Guds ærinde, og det ser ud til, at man på regeringsniveau, hvor man ellers altid har hævdet, at Gud altid har vigepligt, nu vil indføre mere dannelse i skolen, så vi begynder at tænke som et vi, og ikke som en masse små jeg'er. Vi skal derfor opruste os åndeligt, blive patrioter, og her peges der bl.a. på styrkelse af kristendomsfaget, hvilket er glædeligt. Spørgsmålet er dog, om regeringen egentlig selv ønsker at vide, hvad Gud kan finde på at sige os.

Det hører vi jo i dag; forhistorien til Guds tale til Job er denne: Job var en retfærdig og god mand, der elskede Gud, men Gud tog alt fra ham, hans familie, hans kvæg, alle hans værdier, og til sidst slog han ham med byldepest, og så begyndte Job at forbande ham.

Guds svar til Job gælder også os, og vi får besked på at erkende, at vi intet er, og intet kan. For som han siger til Job:

»Har du været ved havets kilder, har du vandret på urdybets bund? Er dødens porte blevet åbenbaret for dig, har du set mørkets porte? Har du givet agt på jordens vidder? (...) Kan du binde Syvstjernens bånd eller løse Orions lænker. Lader du Venus gå op til rette tid, fører du Løven frem sammen med dens unger? Kender du lovene for himlen, bestemmer du dens magt over jorden?«

Vi ved godt, at det er der ingen af os, der kan svare bekræftende på, men vi gør alt for at fortrænge det, fordi vi netop gerne vil have magt over jorden, selv når vi tror, vi bare vil frelse den. Det – får vi at vide - er ikke op til os. Det er op til Gud. Den Gud, som Job ikke fik lov at se, men som bare talte til ham fra en storm, da han var allermest fortvivlet og forhærdet, den Gud viser sig i evangeliet for disciplene. I en storm, og på et tidspunkt, hvor de med god grund frygter for deres liv. Og så er grunden måske alligevel ikke så god, for de har jo Gud i skikkelse af Jesus med i båden. Han sover bare. Jeg kan næsten se, hvordan de rusker i ham for at vække ham, og det første, han siger, er et bebrejdende *»Hvorfor er I bange, I lidettroende?«*, hvorefter han truer af stormen og søen, som med det samme lægger sig. Og selv om Jesus taler til mennesker, der burde kende fortællingen om Job, undrer de sig og spørger, hvem han dog er, siden både storm og sø adlyder ham.

Det kunne være, at det var ham, der har vandret på urdybets bund og løst Orions lænker, ham, der har set og

snart igen skal se dødens og mørkets porte, for at slå dem ind for evigt. Det kunne være, det var frelseren selv, de havde med i båden. Og et eller andet sted vidste de det jo godt, for ellers var det ikke ham, de havde henvendt sig til. De glemte det bare lige så hurtigt igen, for sådan er vi mennesker. Når det går godt, glemmer vi Gud, for vi orker ikke at have ham rendende hele tiden; han pirker til vor samvittighed og udfordrer både vor hang til storhedsvanvid og åndelig dovenskab. Men i bølgegang er han den eneste, der kan frelse os, og dét selv om endda vi skulle gå under. Går vi ned, får vi evigt liv hos ham, klarer vi skærene, for med blikket rettet mod ham en tiltrængt pause i panikken, for hvis vi tror os frelst uanset om vi lever eller dør, så kan vi også finde den ro, der skal til, for at finde gode løsninger, og det har vi sandelig brug for i denne tid. Vi **skal** være et vi, det er sandt, vi hører det i dag, hvor vi også har fået vide, at vi ikke har anden opgave i verden end at elske hinanden. Og jeg tror, at Danmark ville have godt af, at vi elskede hinanden **og** vort land i stedet for et sæt

abstrakte værdier, som egentlig ikke har gjort særlig mange lykkelige, fordi det altid skaber utilfredshed, når man ikke ser dem opfyldt. Vi er bare mennesker, vi skal ikke tro, at vi kan være andet. Men vi er ikke alene, for Gud er der, derinde i stormen, og ham skal vi tro på, hans kærlighed, hans frelse, som den åbenbarede sig i Jesus Kristus, som lod storm og bølger føje sig og gik til dødsrigets porte for vor skyld.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.